

[Hans Strunge]

det er Folketinget, der lovgiver og beslutter i disse sager.

Jeg må indrømme, at denne titel i høj grad må støde de 800.000 offentligt ansatte. Det er jo så, hvad det er, men det er også en fuldstændig fordrejning af kendsgerningerne vedrørende de faktiske forhold.

Lovforslagets idé, sådan som det må opfattes, når man studerer – ja, undskyld jeg bruger udtrykket – de forvrøvede bemærkninger til lovforslaget, hviler på den primitive tankegang, at den private sektor er det eneste saliggørende. Lad mig blot i al stilfærdighed gøre opmærksom på, at den private sektor overhovedet ikke kan fungere uden et uddannelsesvæsen, uden et postvæsen, et sygehusvæsen, et jernbanevæsen, et televæsen, et vejevæsen osv. osv., alt sammen besluttet af et kæmpeflertal herinde.

Et stort flertal dækkende vel 80 pct. af Folketingets partier har også klart markeret, at vores forsvar skal have den størrelse, forsvaret nu engang har. Der er altså med andre ord klare beslutninger om den offentlige sektors størrelse. Skal der ske ændringer heri, må der en beslutningsproces til, der knytter sig til finansloven, og det er der jo en klar procedure for.

Jeg skal i øvrigt ikke gå ind i lovforslagets indhold, men vil godt sige, at alene den omstændighed, at lovforslaget lægger op til, at man herfra som lovgiver skulle begå brud på de aftaler, der er indgået med de faglige organisationer, motiverer, at vi ikke kan gå ind for det.

Jeg skal kort og godt sige om lovforslaget om samfundssolidaritet hos de offentligt ansatte, at vi er imod lovforslaget. Det er både idémæssigt og indholdsmæssigt komplet vanvid.

Jeg skal kun knytte nogle meget korte bemærkninger til lovforslag nr. L 222, forslag til lov om begrænsning af antallet af offentligt ansatte. Jeg kan konstatere, at det lovforslag er lige så meningsløst og lige så usammenhængende både i sin formulering og i sine bemærkninger som det forrige. Vi har fra Socialdemokratiets side meget svært ved at forstå, at man overhovedet kan sætte udtryk og antal på af den karakter, man her gør, ud fra den omstændighed, at Folketinget har besluttet den aktivitet, der skal være, og ud fra den omstændighed, at kommunerne har besluttet den aktivitet, der skal være på disse områder.

Jeg synes, Fremskridtspartiet fuldstændig overser den kendsgerning, at den aktivitet, der

foregår i den offentlige sektor, er besluttet af os, og at den er en væsentlig forudsætning for, at samfundet overhovedet kan fungere. Derfor må jeg også betegne lovforslag nr. L 222 som komplet vanvid og som indholdsløst i sin formulering.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Jeg har et enkelt spørgsmål til Socialdemokratiets ordfører, hr. Hans Strunge, som i sit indlæg sagde, at den offentlige sektor har den størrelse, som den nu engang skal have, og at den private sektor slet ikke ville kunne klare sig uden den offentlige sektor i Danmark. Mit spørgsmål til hr. Hans Strunge er, hvordan det så kan være, at den private sektor i f.eks. Frankrig kan klare sig med en offentlig sektor, der dernede målt forholdsmæssigt er halvt så stor som den danske. Hvordan kan det være, at man i Vesttyskland kan klare sig med en offentlig sektor, der er en tredjedel så stor forholdsmæssigt som den offentlige sektor i Danmark?

Hvordan klarer erhvervsvirksomhederne sig i de lande? De klarer sig oven i købet bedre end erhvervsvirksomhederne i Danmark. Hvordan kan det være, de kan klare sig uden en offentlig sektor til at lede sig igennem deres dagligdag, hvilket jeg kan forstå hr. Hans Strunge mener er en nødvendighed?

Lad mig for at genopfriske hr. Hans Strunges hukommelse minde om, at vi i 1969 havde en offentlig sektor ifølge den afgrænsning af den offentlige sektor, som Danmarks Statistik nu foretager, på 362.258 personer. Den seneste opgørelse fra Danmarks Statistik, nemlig 1987, siger 769.354 personer. Det vil altså sige, at der i 1987, hvis vi lader 1969 være indeks 100, var et indeks på 212,4. Hvordan kunne virksomhederne i 1969 – der var jo ikke så mange, og vi er jo dog ikke så mange danskere flere i dag, end vi var i 1969 – overhovedet klare sig dengang i 1969? Vil hr. Hans Strunge betegne Danmark anno 1969 som fuldstændig stenalder, eller hvordan kunne vi dengang klare os med en offentlig sektor, der var mindre end halvt så stor som den, vi har i dag?

Det må Socialdemokratiet kunne svare på, siden der var den meget varme tale for den offentlige sektor med den størrelse, den har i dag.